

Slovenski List.

Neodvisno slovensko krščanskosocialno glasilo.

Štev. 31.

V Ljubljani, v soboto 2. avgusta 1902.

Letnik VII.

„Slovenski List“ izhaja v sobotah dopoldne. — Naročnina je za vse leto 8 K, za četr. leta 2 K. Vsaka številka stane 14 vin. — Dopisi pošiljajo se uredništvu „Slovenskega Lista“ — Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo; rokopisi se ne vračajo. — Naročnina, reklamacije in oznanila se pošiljajo upravnistvu „Slov. Lista“. Uredništvo in upravnistvo sta v Ljubljani Stari trg štev. 19. Uradne ure od 9 do 12 ure dop. — Oznanila se računajo po navadni ceni.

Liberalna vera.

Več let so naši liberalci prikrivali svoje versko prepričanje. Štulili so se za prave pravcate katoličane, posebno pred volitvami. Gospod Luka Svetec je govoril iz sv. pisma, Ivan Hribar iz ust škofov, in najhuje si se zameril sedanjim liberalcem, ako si jih poklical s pravim imenom in kolikaj sumničil, da njihovi verski nazori niso v soglasju z nauki katoliške vere. Ko so vabili na shode in kovali programe, so nekateri stopali na katoliško podlago, da so slepili, ogrnivši se s plašcem hinavstva, slovensko ljudstvo.

Odpadel je plašč in pokazala se je liberalcev vera v vsi svoji gnjusobi. Danes ve tudi g. Luka Svetec, kakšna je liberalna vera in koliko se loči od edino izveličavne vere katoliške. Da so se zjasnila vremena, je mnogo pripomogla brošura, katero je izdalo „Obrambno društvo“ v Ljubljani pod naslovom „Liberalna vera“. Dokler so liberalci pobirali le koščke iz „Narodovega“ korita, so se vse prenašali mirno. V omenjeni knjižici, ki je preznamenit pojav v našem verskem in političnem življenju, je pa z obilnimi, primerno urejenimi citati podan liberalcev katekizem in odkrito je liberalno versko naziranje do dna srca. Velikansko senzacijo vzbuja sedaj ta knjižica po hribih in dolinah domovine, ker ga ni več poštenega človeka, ki bi si upal reči: liberalci, ki odobravajo „Narodove“ nauke so še katoličani.

Liberalci so pa po tej knjižici, zagledavši se v svojem ogledalu, popolnoma zbesneli ter so vrgli od sebe zadnje ozire. Tako je prav! Licemerstvo liberalcev je pokvarilo prej veliko dobrih ljudi, ker so se vedno tolažili, da niso na napačni poti. Sedaj je tega konec. Tu mi, tam vi, tu kristjani, tam pogani!

Nauki, katere je vrgel med svet „Narod“ pretekli teden kot odgovor na knjižico „Liberalna vera“, se niso slišali niti od luteranov niti od Turkov, ki so pred stoletji razsajali po naši deželi. Tu imamo zmes poganskih zmot, Antikristo-

vih lažij in ostudnega bogokletstva, katero se vali na Kristusa in prečisto Devico Marijo. V blato se tepta temeljni nauk katoliške vere o presveti Trojici, zasmehuje se češčenje matere Sinu božjega, tajijo se nebesa in pekel in posmrtno življenje, ponižujeta se sv. krst in Najsvetejši zakrament, češ da se je Kristus vse to naučil od poganov, norčuje se iz angeljev in mučnikov in nesramno se taji, da je Kristus ustanovil katoliško cerkev. Kar so nakupičili vsa stoletja na katoliško vero grdih lažij in podtikanj razni odpadniki, judje in framasoni, vse to je pograbilo skupaj glasilo naših liberalcev, da je pokazalo, kaj je liberalna vera, ki se prav nič ne loči od pasje vere.

Z grozo in ogorčenjem čujejo o tem vsi Slovenci, ki imajo v srcu le še iskrico ljubezni do vere naših očetov. Narodnemu izdajstvu napredne stranke je sledilo izdajstvo vere. To zahteva javno zadoščenje pred starim Bogom in manifestacij, ki naj se prirejajo s svetim navdušenjem povsod med našim narodom, kateremu so luč prave vere prižgali od liberalcev opsovani svetniki.

Kaplana so ubili.

To je bilo vrišča in veselja v liberalnih vrstah.

Kaplana so ubili!

Ob tem žalostnem dogodku, ki se je zgodil na Štajerskem, slikali so si liberalci, kako pridejo končno tudi drugi duhovniki na vrsto.

Liberalno časopisje je o tej priliki zopet grozovito lagalo in hujskalo. Črnilo je ubitega kaplana Mikliča, da je on bil napadalec in ga celo na mrtvaškem odru opsovalo z ničvrednežem.

Časnikarska dolžnost nas veže, da se ozremo obširnejše in natančnejše na ta dogodek. „Naš Dom“ iz Maribora je dobil natančna pojasnila, katera deloma posnamemo, da bodo naši čitatelji imeli jasno sliko o tem dogodku.

Sad nasprotniškega hujskanja.

Udari pastirja in razpršile se bodo ovce! Po tem navodilo se ravnajo nasprotniki naše svete vere in našega slovenskega naroda. Zato se z največjo besnostjo zaganjajo ravno v slovenske duhovnike. Zasramujejo jih, obrekujejo jih, napadajo jih, skratka oni storijo vse, da bi ločili ljudstvo od duhovnikov. Nobena številka „Marburger Zeitung“ in nobena številka celjske „Deutsche Wacht“ ne izide, v katerih bi se ne blatili slovenski duhovniki. In kar ta dva lista pišeta v nemškem, isto pišejo „Rod“, „Nar.“, „Štajerc“ itd. v slovenskem jeziku. V predzadnji številki tega lista so bili obrekovani štirje duhovniki, v zadnji številki pa osem duhovnikov. Nobeno čudo ni, da se na ta način mora vzbuditi v srcu čitateljev divje sovraštvo proti duhovništvu. Nobeno čudo pa tudi ni, da ljudstvo po takem pisarjenju nahujskano, začne dvigati roke proti duhovnikom ter jih — ubijati. Prvič je tekla nedolžna kri dne 16. julija v Makolah. Tamkaj so ubili nekateri nahujskani farani svojega dušnega pastirja in kapelana, častitega g. Antona Mikliča.

Kako so ga ubili.

Dne 16. julija okoli pete ure popoldne se je napatil častiti gospod kapelan makolski na Majšberg, da tamkaj pri svojem spovedniku, gospodu župniku, opravi sveto spoved. A ker je bil g. župnik po opravljenih od doma, moral je čakati. Med 9. in 10. uro se je vrnil domov. Ko pride mimo neke hiše, že v makolski župniji, prileti mu naenkrat kamen v hrbet. Gospod kapelan se ogleda ter vpraša: „Kdo pa je? Kaj pa hočete z menoj!“ Približuje se mu starejši mož. Gospod kapelan ga spozna ter vpraša: „Kaj sem vam naredil?“ Toda namesto odgovora ga udari mož z neko trdo stvarjo s tako silovitostjo po glavi, da mu prebije klobuk z obrobim usnjem vred ter mu vseka več centimetrov globoko rano v čelo. Gospodu kapelanu se vlije po čelu vroča

Balada o gasilnem domu.

(Napisal Iv. Baloh).

Tam doli blizu, kjer se izteka globoka in lena Krka v široko, deročo Savo, tam je svoje dni županoval Gašper Turkeljca. On ni bil eden tistih županov, ki jemljejo svojo modrost iz šole, ne, ampak on je zajemal svojo znanost iz življenja samega, od katerega je imel obilo skušenj. Načeloval je svojim vernim modro in previdno, tako da so bili vsi ž njim zadovoljni. Saj pa on tudi ni bil nazadnjak, razumel je duha časa in je ž njim vred napredoval. Posojilnice in konsumna v fari sicer še niso imeli, saj tolike izobrazbenosti Turkeljci ne smemo pripisovati, da bi on sam to vodil, sicer je pa bil tudi nasprotnik teh novotarij, ker je imel sam precej pod palcem, pa bi mu take naprave lahko v škodo hodile.

Pa vendar je Turkeljca nekaj vpeljal, kar bo v kroniki v Bučeah ovekovečeno. Bučeške hiše so bile skoro vse lesene, ali pa s slamo krite, kako lahko bi se torej pripetilo, da bi v slučaju ognja vsa vas pogorela, ker niso imeli — gasilnega društva. In to se je porodilo Turkeljci v glavi, kaj ko bi se Bučeanom ustanovilo gasilno društvo, on pa bi bil njega načelnik. Kako bi bilo to lepo! Saj je videl tam v mestu, ko je imelo ondoto gasilno društvo parado,

kako se je svetila uniforma načelniku, kako je bila pokorna izvežbana četa njegovemu povelju. Turkeljca se ni veliko pomišljal, sklical je skupaj občinske može, povabil še druge — in vsi so bili za dovoljni in celo ponosni, da bodo dobili požarno brambo.

Toda za požarno brambo je treba uniforme, gasilnega doma in brizgalnice. Ker je bilo v vsakem izmed pristopivših udov kolikor toliko napuha, ker se je hotel vsak postaviti, da zna po vojaško korakati, so bili v tem kmalu vsi edini, naj si uniformo vsak sam preskrbi. Za gasilni dom je šlo že bolj trdo. Pa konečno so se zjedini tudi v tem, naj se da les iz občinskega gozda, kar bo pa stroškov, se bodo poravnali iz občinske blagajne, potem če dobe kako podporo, ali pa če prirede kako veselico, se bo pa stvar poravnala. Gasilno društvo brez brizgalnice je pa delavec brez orodja, torej je bilo treba še poskrbeti za najpotrebnejšo stvar — za brizgalnico. Tu so pa gospod župan pokazali svoje blago srce; rekli so, da darujejo dve sto kron, ako bodo vsi drugi občani skupaj darovali toliko, kolikor bode primanjkovalo. Ta vzgled je vse prešnil. Kmečki ponos se je dvignil, vsak je nekaj dal, in kmalu so pisali gori na Dunaj po brizgalnico najnovejšega sistema. Dobili so jo in sicer brizgalnico popreje, predno so bile

še izgotovljene uniforme, predno so še imeli kraj, kamor bi ta za Bučeče nov predmet postavili. Vaška nadebudna mladina je z nekimi čudnimi čustvi gledala to prikazen, ki so jo v okrašenem vozu pripeljali. Toda kam ž njo? Oče Turkeljca so kakor vedno, tako tudi sedaj rešili Bučeano iz zadrege. Dali so na razpolago svojo obširno pristavo, kamor so v varno zavetje spravili novo brizgalno. Ž njo sicer nobeden še ni znal delovati, v to so poklicali posebnega veččaka od drugod, toda prvo, kar je bilo potrebno, je bilo posebno poslopje, kjer bi imeli spravljeno brizgalnico in drugo potrebno orodje.

Čas je prinesel tudi to. Sicer so gospoda župana večkrat navdajale strašne misli, kaj bi bilo, če bi v tem času nastal v Bučeah ogenj, ko še nobeden ne zna prijeti za brizgalnico, toda tolažili so se s tem, da nobeden ne pade učen iz nebes, in da bo že sv. Florijan varoval domačo vas rudečega petelina.

Stavba je stala že pod streho. Čudno se je zdelo Bučeanom, zakaj mora gasilni dom imeti stolp in še z okni, celo Turkeljci samemu se je čudno zdelo, zakaj bi se gasilne cevi ne mogle sušiti tako, kot domače perilo na plotu, toda v drugih mestih ima gasilni dom povsod stolp, zakaj bi ga pa pri nas ne imeli, ko ga imamo lahko, ker imamo dosti lesa — tako je dejal

kri, zatemni se mu in gospod kapelan pade nezavesten na tla.

Hudobneži niso mirovali. Kakor kažejo notranje rane v prsih in črevesih, ki so bile istotako smrtnonevarne kakor rana na čelu, so gospoda morali z vso krutostjo nadalje pretepati. Na več krajih je bil od udarcev ves moder. Kakor je jeden udeleženec pri poboju izrekel, hoteli so, ko so mislili, da je gospod kapelan že mrtev, odrezati mu še tudi jezik. A temu nečloveškemu nasvetu se je vendar uprla večina navzočih. Ko se je grozovitost izvršila, šli so hudobneži pit v majšberško župnijo — šnopsa, s katerim so si tudi pred dejanjem napili korajže.

Na smrtni postelji.

Ljudje pri gostiji niti niso slutili, kaj se je v njihovi bližini dogodilo. Gospod kapelan se je čez delj časa vzbudil ter se z velikim trudom privlekel domov. Tukaj si je začel izpirati rano. Toda prizadeti udarci so bili smrtonosni. Gospod kapelan je sam čutil, da ne bo več okreval, zato je zahteval spovednika in svete popotnice. Pri polni zavesti je izvršil to sveto opravilo. Bog mu je dal milost, da je vendar opravil sveto spoved, katere dne 16. ni mogel. Pri polni zavesti je še naročil tudi, naj povedo napadalcem, da jim iz srca odpušča in da ne želi, da bi bili kaznovani.

Dne 17. julija je prišla sodnijska komisija iz Slovenske Bistrice h gospodu kapelanu, kateri je ponesrečenec natanko opisal celi dogodek.

Dne 19. julija je začel izgubljeni zavest, katera se mu ni več vrnila. Dne 23. julija je po trdih mukah izročil svojo dušo vsegamogočnemu Bogu.

Pokojnikovo službovanje.

Pokojnik se je rodil v Dobrem polju na Kranjskem dne 26. julija l. 1869. V mašnika je bil posvečen dne 25. julija 1896. Služboval je kot kapelan v Solčavi, Št. Vidu pri Ponikvi in v Makolah. Ko je ležal na smrtni postelji, prišel je ravno dekret, da je prestavljen v Črešnjevce. Pokojnik je bil blag, miren in pobožen duhovnik. Liberalni in nemškutarski listi hočejo ga orisati sedaj seveda kot političnega hujskača prve vrste. Toda ti listi hudobno lažejo, ker bi si radi potolažili vest, sedaj ko vidijo grozne posledice svojega brezverskega, protikatoliškega pisarjenja. Še ob žalostni pretresljivi smrti ne morejo mirovati, da bi ne obrekovali in sramotili duhovnika. Ob mrtvaškem odru mine tudi pri najbolj divjih ljudeh vsako sovraštvo, naši posuroveli liberalni in nemškutarski listi pa še sedaj dvigajo roke za kamenjem ter je mečejo ob rakev pokojnikovo. To je več kot podlo, to je zverinsko.

Pogreb pokojnikov.

Dne 25. julija leta 1896 je bil pokojnik posvečen v duhovnika — dne 25. julija 1902 je bil

njegov pokop. Žalostna obletnica! S Kranjskega so prišli kapelanov oče, sestre, bratje . . . Vili so se od žalosti, da jim je ljubi sin, dragi brat moral storiti tako strašno smrt. Oče se ni mogel udeležiti pogreba. Od vseh strani je prišlo mnogo ljudstva, vse je bilo resno, mnogi so na glas jokali. Duhovnikov je prišlo 41. Ko so pogrebci dvignili rakev pri kaplaniji in je zadonela iz mnogoštevilnih grl slovesna, mogočna, a turobno doneča latinska žalostinka, prihajale so vsakemu solze. Kakega ubitega duhovnika še od navzočih nihče ni spremljal k večnemu počitku. V slovo je govoril pokojniku v cerkvi slovenjebistriški kanonik preč. g. Hajšek ter je vodil tudi spreved. Zbor duhovnikov in učiteljev se je s petjem, v srce segajočim, poslovil od pokojnika.

Zakaj so ga ubili.

Gotovo je, da ni gospod kapelan nobenemu izmed onih, ki so se poboja udeležili, storil nobene krivice ne na časti ne na premoženju. Kakor se sliši govoriti, jih je bilo pri poboju navzočih 11 oseb, 7 jih je gledalo, 4 so bili pri žalostnem činu. Ljudje pravijo, da je gospod kapelan med službo božjo opominjal včasih nekatere, naj bodo mirni. To je bila njegova dolžnost. Toda to gotovo ni razlog dovolj, da gospoda kapelana pobijejo ako bi v njih srcih ne tlelo sovraštvo do duhovnikov sploh. Od kod to sovraštvo? Od takih, ki hujskajo zoper duhovnike, ki jih zasramujejo, ki jih obrekujejo.

Resen opomin.

Liberalni in nemškutarski časniki, kakor smo že omenili, skušajo sedaj na hudoben način vso krivdo zvaliti na ubitega gospoda samega ter s tem opravičiti in oprati pobijalce. To je obžalovanja vredno, to je nevarno delo! Ako se bodo poboji, izvršeni na duhovnikih, opravičevali, nikar se ne motite, potem hudobni ljudje svojih zločinskih rok ne bodo stegovali samo proti duhovnikom! Nikar se ne motite, ako se bo tako delalo, potem pridejo tudi drugi stanovi na vrsto!

Kdor želi, da naše ljudstvo ne bo posurovelo, naj skuša tudi vse storiti, da se odstrani od njega, kar bi ga znalo storiti surovega. Stariši, ne puščajte mladine v slabe tovaršije, kjer se hudobno govori! Stariši, ne puščajte mladini, da ob nedeljah pijančuje pri žganju, namesto da bi šla v cerkev. Stariši, ne puščajte brati otrokom časnikov in spisov, ki hujskajo in blatijo cele stanove, ki delajo proti vsem, kar je svetega in blagega. Pretresljiv dogodek v Makolah vas glasno opominja, da gledate s strogim očesom na mladino, da se ne pohujša in ne pogubi!

Izvirni dopisi.

Iz Kranja. Dasiravno nas obkrožujeta reki Sava in Kokra, nam vendar primankuje pitne vode.

Imamo sicer vodnjak na trgu, a iz tega le redko teče voda. Najboljši vodnjak je oni blizu župne cerkve. Okoli njega se zbira od ranega jutra do poznega večera vse polno žensk, ki hodijo po vodo. Pred par dnevi se je nekaj pokvarilo in sedaj smo srečno brez vode. Ali ni to čudno? O vodovodu se je že toliko govorilo in pisalo po listih, sedaj je pa naenkrat vse umolknilo. Upamo, da nam bo Kranju tako prijazni g. baron Hein, kateremu v čast se je razobesilo zadnjič toliko zastav, kmalu preskrbel potrebni vodovod.

Kranjski most zopet „flikajo“. Kdaj dobimo novi most, g. državni poslanec Ferjančič?

Kranjski abiturijenti prirede veselico v soboto zvečer v čitalničnih prostorih s sledečim vsporedom: Začetek ob 8. uri zvečer. Koncert do 11. ure, potem ples. Igrala bo društvena ljubljanska godba. Prebitek je namenjen dijaški kuhinji v Kranju in „Družbi sv. Cirila in Metoda“.

Po drugih mestih je navada, kolikor nam je znano, da policija motive nočnega miru posvari in, če ne ubogajo, zapre. V našem ljubljanskem Kranju pa ali dotičnega paragrafa o motenju nočnega miru ne poznajo ali pa policija ponoči sladko spi, ker sicer ne bi mogla trpeti preglasne produkcije, s katero so neznani „narodni pevci“ — nekateri mislijo, da so bili znani „Joštarji“ 30. julija, celo uro, od ene do dveh po polnoči, zabavali prebivalce našega glavnega trga. Kadar čez dan, ko nikogar ne moti, kak kmetiški človek iz okolice v svoji ginjenosti le malo zavriska, mu je policija takoj za vratom; ko je pa mesto v najslabšem miru, so smeli pa glasni „krokarji“ delati podoknice kar sistematično, kolikor se jim je zljubilo. Kje je bila tukaj slavna policija? Ali se pa morda sama ni upala nastopiti proti njim, ker so bili vmes tudi nekateri slavni mestni odborniki?! Ako se bo razgrajanje ponavljalo, bomo prisiljeni pritožiti se pri c. kr. okrajnem glavarstvu.

Politični pregled.

Štrajk kmetovalskih delavcev v Galiciji. Iz Galicije prihajajo veleresne in žalostne vesti o gibanju med bednim kmetovalskim prebivalstvom. Kakor je znano, tvorijo Malorusi veliko večino delavskega prebivalstva, zemljišča pa so večinoma v rokah poljskih plemenitašev, katerim jih maloruski poljedelci obdelujejo proti odškodnini. Po tem je tudi razumljivo, kako so mogli Poljaki, dasi v manjšini, priboriti si veliko večino galiških državno- in deželnozborskih mandatov in s tem tudi gospodarstvo v deželi. — Življenje delavskega kmetiča, ali prav za prav poljedelskega dninarja, je skrajno žalostno: poljski vlastelini ga za obdelovanje svojih posestev tako malo oškodujejo, da mu ni mogoče ne živeti, ne umreti. Naravno je torej, da so se Malorusi slednjič naveličali tega neznoznega stanja ter da si prizadevajo zboljšati si svoje gmotno stanje. V dosego tega so kmetijski de-

Turkeljca vsem tistim, ki so se norčevali, da bo gasilni dom — podružnica sv. Jurija, farnega patrona.

Gasilni dom je bil dodelan. Ognjegaska četa se je že znala toliko kretati, da bi je ravno pred jesenskimi rekruti ne bilo sram, toda do popolnosti je še precej manjkalo. Pa vaja naredi mojstra. Župan Turkeljca je vsako nedeljo sklical skupaj svoje može in fante ter jih vadil v komandi. Kot star zaslužen korporal je to pač dobro znal! Bližal se je pa imeniten dogodek, ko se je Bučeška požarna bramba imela pred svetom pokazati, da je kos svoji nalogi — in to je bilo ob blagoslovljenju gasilnega doma. Sè zlatimi črkami je imel ta dan biti zapisan v bučeški kroniki, zato se ne smemo čuditi, če se je v Bučeah na ta slavnostni dan pripravljalo vse, prav vse. Tisti pa, kateremu je ta dan delal največ preglavice, tisti je bil Turkeljca, župan sam. Ves program določiti, vse sosednje požarne brambe povabiti, to je bila njegova dolžnost, zlasti pa ena — imeti slavnostni govor! To pa je Turkeljco najbolj skrbelo. Sicer ni bil ravno v zadregi z besedami, kadar je bilo treba napraviti kako kupčijo, toda govoriti tam na odru pred tolikimi stotinami ljudmi, to je huda reč. Da bi pa kak drug govoril, tega pa ne, župan, načelnik gasilnega društva mora govoriti, on, ki

je podaril za brizgalno dve sto kron! Toda kako — to je bilo vprašanje, ki Turkeljci ni dalo miru. Program je bil že sestavljen, in kot prva točka je bilo napisano: Slavnostni govor.

Neko nedeljo popoldne krenil je Turkeljca v šolo. Sicer ni imel navade, dosti po šoli hoditi, a sila kola lomi. Turkeljca je šel k gospodu učitelju. Čuden se je zdel učitelju ta obisk, pa mislil je, da ga je prišel osebno vabiti k veselici otvoritve. Tako-le od suše sta se najprej pogovarjala, potem pa je Turkeljca koj napeljal govor na gasilni dom in njega otvoritev. Z učiteljem Turkeljca še nikoli ni bil tako prijazen, kakor sedaj. In nazadnje se mu je vendar kamen odvalil od srca — povedal je, kaj ga skrbi, in prosil je, naj mu spiše kratek govor, da ne bo v zadregi. Učitelj je bil vesel, saj bi se bila oba odlikovala, on, ker je spisal, in župan, ker bi govoril. In res, čez tri dni je imel Turkeljca že govor v rokah. Dolg je bil in lep, lep tako, da Turkeljca takih besedij še nikoli ni slišal. Kar naprej mu je že slovesno bilo srce, ko je v duhu slišal, kako mu bodo ploskali. Toga govor je bil še-le na papirju, in ne še — v glavi. Turkeljca si je torej prepovedal za dva dni, da ga kratko malo ne smejo motiti v njegovi izbi. Šel je gori v prvo nadstopje in tam korakal gori in doli in sam s seboj govoril.

Rezi, njegovi ženi, se je čudno zdelo, kaj da Gašper tako pridiguje gori v svoji izbi; čudno se ji je zdelo to. Celo poslušati je šla tiho pred vrata in slišala, kako Gašper koraka ponosno in pridiguje. Čudne misli so se ji pletle po glavi. Nič ji ni povedal, nič, on, ki je že vse naprej povedal svoji boljši polovici, predno je kaj storil. Pa ne, da bi se mu zmešalo? Zamišljen je prišel Turkeljca vselej iz sobe, poznalo se mu je, da ni bil zadovoljen. Govor je bil sicer lep, toda pretežak! Turkeljci je pa spomin ukazal, da toliko besedij naenkrat ne obdrži. Čim dalj se je učil, manj je znal. Bilo je samo še deset dni do otvoritve, kaj storiti? Potrtega srca je šel k občinskemu pisarju ter mu ukazal naj mu napiše govor, toda le kratek, ker bo silno vroče, pa se ljudem ne bo ljubilo poslušati. Sluga je spisal govor tako priprost, kakor bi govoril vaški pastir, in dolg ni bil, prav po sreči Turkeljci.

Prišel je slavnostni dan. Turkeljca se je govora dobro naučil, da, še veselil se je trenutka, ko bo prvokrat nastopil kot slavnostni govornik. Toda čim bolj se je bližala enajsta ura, ura otvoritve, tem bolj je pripekalo vroče sonce, in tem bolj je bilo vroče — Turkeljci. Trompete so zapele, domači in tuji ognjegasci so ponosno korakali k gasilnemu domu, nazadnje seveda Turkeljca sè svojo ponosno četo. Nebrojno ljud-

lavci v galiških okrajih začeli zaporedoma prestopati v štrajk, kateri se je že močno razširil in zadobiva dan za dnevom večje demenzije. Oblastva so razposlala po deželi vojaštvo, katero ima paziti na red in so se med vojaštvom in kmetijskimi delavci na raznih točkah dogodili že manjši spopadi, ki so zahtevali človeških žrtev. Cele stotine štrajkovcev so bile že aretirane na nekaterih krajih radi teh izgrediv. Štrajka ne vodijo socialisti, marveč ga vodi maloruska stranka, na čelu jej maloruski državnozbornski in deželnozbornski poslanci Romanczuk, Barwinski, Kos in drugi, ki so izdali proglas, pozivljajoči vse maloruske kmetijske delavce, naj stopijo v štrajk, a naj se ne poslužujejo nasilstev.

Pomnoževanje ruske mornarice. Ruska vlada dela z nervozno naglico na pomnoževanju svojega vojnega brodogoja. Ravnokar je iz ladjedelnice admiralijata odplula nova vojna ladija, „Knjaz Potemkin Tavričeski“, prva ruska vojna ladija, ki je v vseh nje delih zgrajena na Ruskem. Nadalje pripljujete te dni v Kronstadt dve drugi novi ruski vojni ladiji „Grozovoj“ in „Vlastni“ zgrajeni v „Chaintiers de la Méditerranée“ v Havru na Francoskem. V kratkem pa se spustiti v morje še dve oklopnici in nekaj manjih ladij.

Nemiri na Francoskem. Na Francoskem so se začele pojavljati prav nevarne stvari. Sedanja Cambesova vlada, katero preveva framaonski duh, je z vso silo začela preganjati redovniške šole. Doslej je dala zapreti nič manj nego 2500 takih šol, katere vodijo redovniki ali redovnice in v katere šole najrajsi pošiljajo francoski stariši svoje otroke, ker se tam najbolje vzgajajo in največ nauče. Redovniških šol za otroke od 6. — 13. leta je na Francoskem 22.167 z 1.629.612 otrok mimo 62.192 državnih šol s 2.780.405 otrok. Redovi vzdržujejo vrhu tega še 2905 otročjih vrtcev z 362.214 otrok. A v 2574 državnih vrtcih je 358.661 otrok. Državne in mestne šole imajo 85.599 učiteljev, privatne pa 10.182, a šole, katere opravljajo redovniki, imajo 68.825 dijakov. A večina deklinskih šol se nahaja v upravi redov. In vse to ogromno število mladine je vrženo na cesto, da država sama ne ve kam z njimi. Vladni uradniki nastopajo proti redovnikom z največjo surovostjo, tudi, ako so upravičeni za vodstvo šol. Vsled tega nastopanja vlade je začelo vreti po vsej Franciji. Demonstracije proti vladi se vrše po vseh mestih. Shodi se sklicujejo in ljudstvo je silno razburjeno in protestira proti opustitvi redovniških šol. Ljudstvo je v raznih mestih redovniške šole zabarikadiralo in ne pusti policije preko barikad.

Nova vojna v Južni Afriki. Zdi se kakor da se je sklenil umetni mir, da se vrši kronanje angleškega kralja Edvarda VII. v znamenju miru in zmage. Kakor vse časopisje poroča so Buri nezadovoljni z novim položajem, ker so spoznali, da angleška vlada ne drži nobene ob sklepanju miru

dane obljube. Vsled tega se je začelo novo sovražno gibanje med Buri, katerim se pridružujejo črnci iz vseh krajev angleških kolonij. Zlasti so Buri razjarjeni na one Bure, ki so stali pod angleško zastavo; da se od njih razločijo, nosijo posebno znamenja. Čemu so lord Kitschenerja v Londonu sprejeli s tolikmi častmi? Se li je mar vračal kot zmagovalc? Mir se je sklenil vsled sleparskega uplivanja nekega angleškega državnika na burskega ministra Kuyperja, da se naj Buri udajo, češ da bode bolje zanje. Buri — t. j. nekateri njih voditelji — so se udali dasi ogromna večina prebivalstva in tudi Krüger niso bili za mir, dokler ne zapodijo Angležev iz dežele. In zdaj narašča nezadovoljnost v toliki meri, da se zbirajo nove čete, ki hočejo zlasti izriniti odsotnost angleške vojske in se polastiti ngleških pozicij.

Domače novice.

Ljudstvu pravico! Ravnokar je pod tem naslovom izšla brošura, ki dobesedno prinaša dr. Šustersičev govor za splošno volivno pravico v deželnem zboru kranjskem. Cena posamezni brošuri je 6 vinarjev. Naroča se v Zadrufni tiskarni (bivši Miličevi tiskarni) na Starem trgu. Naši somišljeniki naj bi naročili po več izvodov skupaj. Ta izborni govor naj se razširi mej ljudstvo!

Predrzne liberalne laži. Liberalni listi so nedavno z veliko vnemo trdili, da je hotel dr. Šustersič dobiti službo pri papeževi nuncijaturi na Dunaju. Sedaj je dunajska papeževa nuncijatura pisala „Obrambnemu društvu“, da so vsa dotična poročila liberalnih listov popolnoma zlagana in da se dr. Šustersič nikdar ni potegoval za tako službo.

Učimo se od liberalcev! Gospod Vinko Majdič v Kranju je bogat in ob jednom liberalen mož. Bogat je po očetu, liberalen pa proti volji očeta svojega, ki mu je dal bogastvo. Sicer že to samo na sebi ni lepo, da ne gre sin z očetom, še manj lepo pa je, če sin z očetovim bogastvom dela za liberalizem in če njegova liberalna politika sega celo na pokopališče. Evo slučaj! Na pokopališču v Kranju hoče napraviti g. Vinko Majdič spomenik; ne vemo ali svojim, ali sebi. Spomenik bo stal 2000 kron. Poklical je g. Majdič k sebi g. kamnoseka Jegliča v Kranju, ob katerega se je nedavno drgnila „Gorenjčeva“ čeljust, in mu je rekel: Vidite, to delo bi lahko Vi dobili, ako bi se ne dali vplivati od dekana in ako bi pri volitvah ne delali za klerikalno stranko, tako bom pa dal delo drugam. In res je izročil delo bolj liberalnemu kamnoseku v Ljubljani. Dvoje naj pri tem pribijemo. Prvič predrznost Majdičevo, da si upa klicati pred se pristaša katoliško-narodne stranke samo za to, da bi kupoval njegovo versko politično prepričanje, ne da mu pa nič zaslužiti, drugič budalost onih katoličanov in zla-

sti konsumnih društev, ki nočejo posnemati Vinka Majdiča v Kranju, kadar naročajo moko. Liberalci se niso vtepli katoličanom pameti!

Liberalne predrznosti. Kranjski deželni odbor je zopet storil nekaj čednega. Pokazal se je v pravi luči in sedaj bode ljudstvo videlo, da so tudi najstrožje sodbe o tem odboru, v katerem hoče manjšina dežele brezobzirno gospodariti še premile. Deželni odbor t. j. dr. Tavčar, Grasselli in dr. Schaffer so vedeli, da ni deželni zbor dovolil mnogih izdatkov do julija meseca, a so jih vendar storili, ker so jih smatrali za redne, da izplačalo se je celo del podpore gledališču. Sedaj, ko so se po mnogih krajih naše dežele zgodile razne vremenske nezgode, postavili so se na to stališče, da ne dajo nobenih podpor, dasi imajo take izdatke določene med rednimi izdatki in dasi jih je dež. odbor pooblastil pobrati dež. doklade. Ta korak dež. odbora ravno zopet kaže kako je bila obstrukcija proti tako nastopajočim ljudem upravičena in da pošena ljudska katoliško narodna stranka ne sme mirovati prej, dokler se take razmere korenito ne spremenijo. Sedaj se še le vidi, kako bi ta manjšina, ki se je zbrala v umetno večino, gospodarila tudi po svoje z deželnim zborom, ako bi ji naši poslanci pustili. Zavreti mora tudi najmirnejšim kri, ko vidijo, da dež. odbor noče dati ljudstvu tega, kar bi lahko dal. Baron Hein, ki ima zveze z Tavčarjem, Grasselijem in Schafferjem bode videl kake razmere se na ta način pripravljajo v deželi in da ima ljudsko potrpljenje s tako nastopajočo manjšino tudi svoje meje. Del krivde zadene v znatnem obsegu tudi dež. predsednika barona Heina in če je baronu Heinu popolnoma prav, da njegovi prijatelji v dež. odboru tako nastopajo, tedaj bomo pač poskrbeli, da za to njegovo stališče zve ljudstvo, ki ga bo tudi po vrednosti cenilo. Liberalcem pa kličemo: Postavljajte se na glavo, počnite kar hočete, čim bolj divjate, bolj se kažete ljudstvu v pravi luči svoje zanikrnosti. Na pravem potu ste, da se ljudstvu popolnoma zagnjusite.

Dr. Šustersič je odstopil od načelstva „Gospodarske Zveze“. Dr. Šustersič ostane slej kakor prej na čelu katoliško narodni politiki, dočim je nepolitični „Gospodarski Zvezi“ odvzet z odstopom dr. Šustersičev vsak sum kakega političnega strankarstva. S tem je dr. Šustersič zopet pokazal, da je eden tistih, ki ne iščejo le sebe. Liberalnim sebičnejem seve ne more kaj takega iti v glavo.

Dragocen uradnik c. kr. okrajnega glavarstva. Predvorski župan je poprosil nekega pomožnega uradnika pri c. kr. okrajnem glavarstvu v Kranju, da naj mu po uradnih podatkih popravi volilni zapisnik za občinske volitve. Dotičnik je to storil, a za to delo ni računil nič manj kot osem deset kron. Gotovo se na tak način prav malo na noge pomaga kmetu trpinu, ki ima že drugih stroškov in davkov preveč. Prosimo g. voditelja c. kr. okr. glavarstva, naj nam pove, v katerem zakonu so utemeljeni ti visoki

stvo je čakalo slovesnega trenutka. Enemu pa je posebno utripalo srce, to je bil slavnostni govornik, ki si je, ne smemo se čuditi, vzel za skrajno silo svoj govor v žep, da bi ga porabil, če bi ga spomin zapustil.

Godba je odigrala, in Turkeljca je stopil na oder. Njegov obraz je bil rudeč, rudeč ne samo zaradi tega, ker je bil Turkeljca krčmar, ampak ker je vanj gledalo toliko radovednih oči z vročim solncem vred. Toda Turkeljca je dejal svojo čako doli in notri je skrnil svojo pomoč, svoj pisani govor. Nikdo ni tega opazil, saj je bilo visoko gori nad drugimi. In Turkeljca je odprl svoja usta. —

Tam v kotu je stala njegova boljša polovica Reza in kar ponosna je bila, da vsi tako zvesto poslušajo njenega Gašperja. Celu solza se ji je utrnila iz očesa, ko je Gašper povedal, koliko let nas že zvesto varuje sveti Florijan. Tam zadaj pa je vaška dečad z odprtimi ustmi gledala v župana, še bolj pa v njegovo čako.

Turkeljca je uvod prav dobro povedal. Sicer je imel to slabost, da je včasih malo jecljal, toda sedaj, ko je videl, da ga zvesto poslušajo sto in sto ušes, je govoril kar naravnost navdušeno. Celu z roko je mahnil parkrat okoli sebe, kakor je videl gospoda na prižnici, in to se mu je posebno podalo. Ko pa je izrekel be-

sede, da je bil zadnji čas, da so si Buččani omislili požarno brambo, tedaj se je oglasil tam spodaj pod odrom občinski sluga in je zaklical: „Res je to!“ — tedaj je pa to Turkeljco tako navdušilo, da je spustil obe roki in udaril ob rob odra, rekoč, da bi bila sramota, ko bi Buččani ostali za drugimi vasmi, — toda žalibog, v tistem hipu je Turkeljca pozabil, da mora držati vsaj z eno roko govor, drugače se zna kaj zgoditi — in res se je pripetilo, da je potegnill močan veter in odnesel Turkeljci govor.

Nastal je kratek molk. Navdušenje se je za hip poleglo, nikdo ni opazil, kaj se je Turkeljci pripetilo, on sam pa je čutil v srcu vse gorje. Njegov obraz je razodeval nenavadne poteze, in Reza tam v kotu se je zbal, da ne bi Gašperju vsled vročine kri tekla. Nič ni bilo.

Turkeljca je kratko zaklical: „Zdaj je pa odprt — prt!“ — in gromovit plosk je zakril Turkeljci zadnje besede, precej, ko je občinski sluga prvi vdaril v svoje roke. Kako pa je bilo takrat Turkeljci pri srcu, tega ni nihče vedel, kakor on sam. Nekateri so dejali, da je bil govor prav primeren, drugi pa, drugi pa, da je bil naravnost krasen vsled svojega nenavadnega konca. Pravo sodbo pa je imel samo eden, namreč Turkeljca. Otvoritev je bila končana, in pričel se je slavnostni banket. Da ni manjkalo običajnih

napitnic, to se razume. Ko je Turkeljca videl, da je vse občinstvo najboljše volje, in ko je spoznal, da nikdo ni vedel, kaj se je njemu koncu govora pripetilo, tedaj je tudi on še enkrat vstal in govoril, zahvaljujoč se vsem tujim gostom, ki so slavnost počastili s svojo navzočnostjo. Z urnebesnimi Živio-klici so zagrmeli na čast županu Turkeljci.

Večerni mrak se je vlegel na zemljo, na dvorišču pri Turkeljci se je še razlegalo veselo petje povabljenih gostov, tam okoli gasilnega doma pa je mladina uganjala svoje burke. Kot je že pri takih vaških slovesnostih navada, je bila mladina brez nadzorstva, zato je delala, kar je hotela. Ona pa ni bila izbirčna, delala je to, kar je videla, da delajo odraščeni. Pila je in kadila. Tam okoli gasilnega doma je bilo živo, kakor v mravljišču. Kar naenkrat pa se je zabliskalo na voglu — in mladina je prestrašena zbežala. „Ogenj!“ — kričali so eni, „bežite!“ — vpili drugi.

Bliskoma je dospel ta glas do gasilcev in seveda tudi do — načelnika bučeške požarne brambe. Nek notranji glas mu je zaklical: Kakor nalašč, pa ljubezen do bližnjega ga je zatrla takoj. Vsi so bili hitro po konci ter s strahom popraševali, kje da gori. Preplašeni so izvedeli, da so otroci zažgali Gasilni dom! —

tarifi. Pri ti priliki naj nam tudi pove, kako se je zadnjič vozil z bratrancem Pircem na politično banketiranje v Cerklje in če nadzornik Žumer uganja lib. politiko z njegovo vednostjo.

Kmet in stroj. Piše se nam: Da se kmetom dandanes najslabše godi, je istina. Z resnobo se malokdo zanj poteguje in še sveti, ki se mu dajo po narodno-gospodarskih listih, so večkrat prav piskavi. Ti sveti so večinoma prepisani iz nemških listov, a se prav malo, včasih celo nič ne podajo našim razmeram. Pri nasvetih treba nekoliko več previdnosti, da kmet ne trpi škode, kakor jo ima moj sosed, ki je hotel biti napreden kmetovalec. Naš sosed Janez je kupil nekoliko strojev za poljedelstvo. Najboljše mu je še služil stroj za rezanje repe. Kupil je tudi stroj za košnjo, a pri tem nima sreče. Ker je to prvi kosilni stroj v našem kraju, je že moral porabiti vso svojo premetenost, da ga je sestavil. Začel je kositi, pa ni šlo gladko. Mravljinici in krti so delali velike ovire s svojimi kupci. Če se kosilec ni naglo ognil krtine, je prišel pesek med škarje in kline so se zdrobile. Ko je pa le nekoliko spustil kak vintek, je že kaj odletelo in stroj je bil poškodovan. Pa kdo ga bo popravil? To je bila težava! Reči se mora, da so Mayfarhovi stroji iz krhkega železa. Stroji tudi niso za vsak kraj in kdor jih rabi, že mora biti na pol monter. Istotako je treba celega učenjaka, če kdo naroča umetna gnojila, da bo kupil pravih, zemlji primernih, in da ne bo imel škode. Kmet je revež, četudi hoče biti napreden. Ako smo rekli preveč, radi prekličemo, če se nam dokaže nasprotno.

O poštinih razmerah. Zastopnik naših obrtnikov v kranjski trgovski in obrtni zbornici gosp. Ivan Kregar je oglašil o poštinih razmerah na Kranjskem v zbornici nujni predlog, katerega bo utemeljeval v prihodnji seji. Nujno je res, da se razni nedostatki pri poštah na Kranjskem odpravijo na korist občinstva, ki daje z vedno naraščajočim prometom ogromnega dobička poštini upravi.

„Divji lovec.“ Ta krasna Finžgarjeva igra izide v posebni izdaji. To igro je izročil g. Finžgar v lastnino „Marijanišču“, ki ima edino pravico dovoljevati uprizorjanje.

„Gorenjski slavček.“ Opera v treh oddelkih, zložil Anton Foerster. Izdala in založila „Glasbena Matica“ v Ljubljani. Tako je naslovljena elegantna, po Groharju z naslovno sliko opremljena knjiga, katero je pravkar začela razpošiljati „Glasbena Matica“ svojim članom kot društveno darilo za leti 1900/01 in 1901/02. „Gorenjski Slavček“ je najobsežnejše in najdragocenejše glasbeno delo, kar jih je do sedaj izdala „Glasbena Matica“; obsega 212 strani na veliki četrti in stané njegovo izdanje štirikrat toliko, nego so povprečno stala dosedanja letna darila imenovanega društva. Razpošiljanje se je uredilo tako, da dobe „Gorenjski Slavček“ v roke najprvo častni člani, ustanovniki in oni člani, ki so uže plačali društvenino za leti 1900/01 in

Kaj je Turkeljca takrat mislil, tega ne vemo, to pa vemo, da so vsi ognjegasci brez izjeme leteli tje, da bi gasili. Prvikrat naj bi poskusili novo brizgalnico, pa kaj, ko je gasilni dom gorel že na vseh štirih straneh. Neodločni so ostali nekoliko časa pred njim, potem so pa župan dekletom ukazali, naj lete domov po škafe in druge posode, da bodo gasili po stari navadi. Toda nič ni pomagalo. Gorelo je, kakor nalašč, ker je bila stavba iz suhega lesa, in lepotičje za slavnost prirejeno je ogenj le še netilo, Gori na stolpu so se pa plameni naravnost smehljali spodaj stoječim gasilcem. Kar pa je vse najbolj skrbelo, je bilo to, kaj bo z novo brizgalnico. Nihče si ni upal notri. Stene so raztrgali, stolp je sam padel, in prišli so do brizgalne, ko je gasilni dom že pogorel. —

Tako se je žalostno končal slavnostni dan. Brizgalnica sicer ni bila uničena, a vendar zelo pokvarjena. Toda kaj pomaga, ko se Bučičani niso mogli pred tujim svetom pokazati, kako znajo gasiti.

Tisti pa, ki to noč ni zatisnil očesa, je bil Turkeljca. Izmotal se je iz ene zadrege, da je hvala Bogu ostalo svetu prikrito, kako je moral končati svoj govor, ni pa postalo prikrito, da sta Bučičanom pogorela gasilni dom in — brizgalnica!

1901/02 in za temi drugi člani. Onim, ki so plačali društvenino le za eno teh let, bo doplačati 4 K, če bi pa ne hoteli doplačati, si lahko izberejo namesto „Gorenjskega Slavčka“ katero koli društveno darilo iz prejšnjih let. Od teh in od onih ljubljanskih članov, ki niso plačali društvenine sploh za nobeno navedenih dveh let, se bo podpiralo doplačilo 4 K oziroma društvenina za za obe leti (8 K) ob vročevanju društvenega darila, zunanji člani naj pa blagovolijo društvenine plačati ali poverjeniku ali jih poslati naravnost „Glasbeni Matici“. Da se razdelitev muzikalij čim bolj povspeši, pride lahko vsak član tudi sam po svoje darilo v društveno pisarno v Vegovih ulicah št. 5 popoldne med drugo in tretjo uro. Poverjeniki se naprosijo, da čim preje sestavijo zaznamke članov in jih vpošljejo z društvenino vred. Za nečlane in v knjigarnah stane „Gorenjski Slavček“ 12 K. „Glasbeni Matici“ sme pristopiti vsaka svojepravna oseba in znaša društvenina na leto 4 K. Priglasil članov, naročila na „Gorenjski Slavček“ naj se pošiljajo na „Glasbeno Matico“ v Ljubljani.

Diamantni doktorski jubilej škofa Strossmayerja. Na Slatini, kjer biva sedaj škof Strossmayer, se je sestavil poseben odbor, da proslavi dne 5. avgusta t. l. škofov diamantni doktorski jubilej. V ta namen pride tudi na Slatino odposlaništvo dunajskega vseučilišča, da izroči jubilarju obnovljeno doktorsko diplomu. Škof Strossmayer sprejme ta dan tudi večje odplaništvo iz Hrvatske.

Plasti v Bohinjski Bistrici bodo raziskavali na premog, in sicer se bo to vršilo z ročnim vrtanjem v globino 200 metrov. Mnenja geologov se sicer križajo, ali vseeno upajo na vspehe.

V Mariboru ustanovijo po sklepu štajerskega deželnega zbora nemško žensko učiteljsko, iz katerega naj bi izhajale nemške učiteljice kot misijonarke germanizacije po Spodnjem Štajerskem.

V Gradcu so imeli od nedelje velike pevske slavnosti z značajem provokatoričnega vse-nemštva. Posebno obilo gostov je došlo iz Nemčije. Pevcev je bilo 18.000, tujcev sploh pa kakih 60.000. Slavnostnega spreveda se je udeležilo 150.000 oseb. Razglednic so odposlali en sam dan 40.000. Vojakom je bila udeležba prepovedana.

Mrtva roka. „Domovina“ prinaša članek o slovensko-nemški gimnaziji v Celju, katerega sklepa z besedami: „Častno pa moramo omenjati, da so slovenski dobrotniki, zlasti „Dijaška kuhinja“, vč. gg. kapucini in lazaristi darovali revnim dijakom na teden nič manj kot 341 obedov“. — „Mrtva roka“ torej živo dela za slovenski narod!

Cerkveni govor čast. g. dr. Antona Medveda iz Maribora. Jutri 3. avgusta bode v Sv. Petra cerkvi ob 9. uri dopoldne pri novi maši č. gosp. Kmeta pridigoval preč. gosp. dr. Medved iz Maribora, ki je nam vsem znan že iz II. slov. kat. shoda.

Slavnost združene slovenske in hrvatske duhovščine. Dne 2. in 3. septembra t. l. bo na Trsatu shod slovenskih in hrvatskih duhovnikov, ki so udje bratovščine vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa.

Kdor hoče v južno Afriko, temu bodi povedano, da je naznanil angleški konzulat v Trstu, da je izdala angleška vlada najstrožje odredbe glede teh priseljencev. Izstopiti iz ladije smejo samo oni, ki imajo izkaznico od angleškega konzulata v tistem kraju in najmanj 2400 kron gotovega denarja pri sebi. Ljudje, ki prihajajo iskat brez denarja dela, se pa sploh ne smejo izkreati.

Drobne novice. Jetniški oficijal na ljubljanskem Žabjaku Sor n je poneveril tekem let 11.000 K in je sedaj pobegnil. — Utonila je v ponedeljek 72letna Mina Rebolj in Tenetišča v kranjskem okraju. Izpila je baje četrt litra žganja ter zašla v vodo. — Župnijo Bela cerkev je dobil župnik v Osilnici č. g. Anton Žnidaršič, župnijo Čatež v krškem okraju pa tamošnji administrator č. gosp. Alojzij Rudolf. — Za splošno in enako volivno pravico se pričinja živahno gibanje tudi po Štajerskem. Shod v Konjicah je preteklo nedeljo sprejel soglasno resolucijo za splošno in enako volivno pravico. — Biskupu Strossmayerju se v rogaški Slatini pokloni posebna deputacija v torek

dne 5. avgusta popoldne. Sestanek pred Leitnerjevo gostilno. — Poroča se, da delo v bohinjskem predoru napreduje vedno dobro, ker je geološka formacija od začetka dalje le malo še izpremenjena. Toplota v rovih je normalna, ker se pridno prezračuje. Upati je pa sploh, da bo proga iz Bohinja do Trsta gotova do 1. oktobra leta 1905 ter da se ta čas že izroči prometu, kakor je določeno. — Novo akademično ferij. društvo „Adria“ se ustanavlja v Gorici. — V Potovarju pri Mariboru je v sredo uničil ogenj 21 hiš, skupaj 32 poslopij, mnogo živine in žita. Vsa krma je pogorela. Oba sinčka posestnika Singosta, ki sta zanečila ogenj igrajoč se z žveplenkami, so mrtva potegnili iz ognja. Požarne brambe so neumorno delovale 6 ur, a brez vspeha. — Iz Gradca se poroča, da so nemški pevci sklenili prirediti leta 1906 prihodnjo vsenemško pevsko slavnost v Vratislavi. — Na železnici pri St. Petru na Krasu se je v sredo po noči oženjeni 29 let stari zasebnik g. Josip Kastner z Bavarskega tako ponesrečil, da je še po noči, ko so ga prepeljali v ljubljansko deželno bolnico, umrl. — Okoličani pripovedujejo da hodi baron Codelli po Stepanji vasi in okolici ter mlati s svojo mlatilnico, katero goni motor njegovega avtomobila, žito za zelo nizko ceno. Gospod baron baje sam z dvema hlapcema vodi mlatenje in motor ter se pri tem zelo zabava. — Umrl je v soboto v Britofu pri Kranju g. Janez Zabret, bivši župan predoseljski. Naj v miru počiva. — Dekanom v Šmartnem pri Litiji je imenovan č. g. Anton Žlogar. — Celjski župan Stiger je odstopil. — Te dni so pustile v nekem oddelku litijske predilnice delavke delo, ker jim je vodstvo odtrgalo na plači 20 odstotkov. — Krčmar Kodermac v Flejani je prillil v svetilko, ki je bila že prižgana, petroleja. Svetilka se je razpočila ter ranila tri goste, jednega celo tako nevarno, da se je bati da umre. — Po pet in pol mesečni bolezni zapustil je bolnišnišnico zadnji ranjenec izza februarskih dogodkov, poštni uradnik gospod Fran Fitzko, kateremu je kroglja iz vojaške puške prestrelila nogo. Zdravnikom se je posrečilo, ohraniti ranjencu nogo, dasi je bila v veliki nevarnosti. — Gostilna Avrovih dedičev na Dunajski cesti, katero je doslej imel g. Kmetić, prevzame g. Podobnik. — Tvrška Eberl je svojim delavcem povodom 60-letnega obstanka tvrdke priredila lepo slavnost. — Na Lokah pri Zagorju je napadel nekdo s samokresom gospo Herm. Schink. Poškodba k sreči ni nevarna. Storilec neznan. — Samostojna župnija je postala dosedanja kapelanija Slap pri Vipavi. — Stavka kavarniških uslužbencev je v Trstu. — Unuk Ane grofice Meran, soproge nadvojvoda Janeza, grof Albrecht Meranski je pel te dni novo mašo. Posvetiti se hoče dušnemu pastirstvu v sekovski škofiji.

Razne stvari.

Turški sultan in gledališče. Turški sultan zelo ljubi gledališke predstave, tem bolj ker mej istimi nekoliko pozabi vednega strahu v katerem živi pred izdajalci in zalezovalci ki mu, kakor si domišljuje strežejo po življenji. Sultanovo privatno gledališče v Carigradu je nevelika stavba, ter predeljena v dva oddelka v ednem predstavljajo se turške igre, v drugem evropskem pa so opere in sploh stvari ki niso zrastle na turških tleh. Umetniki in predstavljalci znešeni so iz vseh delov sveta, toda večinoma so samo možki igralci ter tudi ženske uloge igrajo navadno možki. Sultan izdal je postavo, da vsak gledališki umetnik kakoršnekoli stroke, ki pride v Carigrad mora vsaj enkrat nastopiti na deskah sultanovega gledališča. Glasovitim umetnikom podeli sultan navadno kako odlikovanje, a umetnicam pokloni kako dragoceno darilo. Vzlic temu se tuji umetniki le neradi vklanajo tej postavi sultanovej, ker oni so vajeni visokih svetlih prostorov polnih občinstva, v sultanovem gledališču pa je tesno in vse na pol zračno uprav kakor kaka boljša ječa. Tudi poslušalce, ki smejo prisostvovati predstavam sultanovega gledališča, bi skoro na prstih obeh rok lahko seštel, kajti razun največjih sultanovih zaupnikov nima vstopa vanj nikdo. Navadno prisostuje kak princ, kaka princezinja z svojo spremljevalko ter k večjemu kak minister ako je slučajno v milosti pri sultanu. Sultan sam sedi daleč v ozadji kjer gleda skozi gosto omrežje na oder, a njega nikdo ne

vidi. Kedar pade zastor tedaj pride k umetniku eden ali drugi sultanovih komornikov da mu v njegovem imenu izreče priznanje v par navadnih frazah. Strogo je zabranjeno tudi časopisom da kaj poročajo o predstavah v Jildiž-palači tako se namreč imenuje to gledališče. Sploh se po zapovedi sultanovej o njegovih zabavah in delih ne sme ničesar objavljati. Sultan je ljubitelj glasbe toda za klasično glasbo nima nobenega razuma. V svojej mladosti učil se je na glasovirju a sedaj se ne bavi z njim, pusti se rajši zabavati od drugih.

Nenaravni škandal v Budimpešti. To mora biti prava Sodoma in Gomora v požidjeni Budimpešti! Našli so organizirani zavod za onečaščenje malih deklic. Strahovito se sliši, kar so pripovedovale te male žrtve. Zloglasne ženske so kar na ulicah pobirale 5 do 8letne deklice. Ena teh, ki je že baje v bolnišnici umrla za posledicami, je pripovedovala starišem, ko so silili v njo, odkod ima toliko sladkorja, da jo je neka „gospa“ povabila v hišo v stranski ulici, kjer je že našla eno tovarišico enake starosti. Prišla sta iz druge sobe dva gospoda in jima dala sladkorja. „Gospa“ pa jima je dala nekaj sladkega piti, da ste zaspali. Ko sta se prebudili, ni bilo več gospodov. Bili pa ste obe tako slabi, da niste mogli niti stati. Ženska je na to vzela iz zaboja dve — otroški glavi ter jima zapretila, da se jima isto zgodi, ako črhnete le besedico o tej hiši. Zato so ostali skandal tako dolgo prikriti. Razjarjeno ljudstvo je hotelo nesramno hišo naskočiti in pobiti zapeljivce, toda policija je demonstrante razgnala, a brezvestne trgovke še do danes niso zaprte, temuč se še norčujejo iz razjarjenih, češ da jih varuje višja moč. Zapletene so baje v ta škandal zelo visoko stoječe osebe, zato pa se bo najbrže cela preiskava ustavila, ker je policijski šef izjavil da nima povoda, prizadete otroke izpraševati. Tako je na Ogrskem in povsod, kjer krvoločen ukazuje žid!

Gospodarjeva dela v mesecu avgustu. Drevje. Še se cepi na speče oko; prevezo pri pomladi cepljenih prereži: obrezovati ne smeš, razven kar skrajšuješ. — Pri trti. Ščiplji, če utegneš, nepotrebno poganjke, da ostane več hrane za grozd in za plemenske mladike. Listke pod grozdom lahko potrgaš, da dobi grozd več zraka in solnca, vendar je dobro par listov, ki varujejo proti naravnostnim solničnim žarkom. Sredi avgusta, kadar namreč se rast že ustavlja, prikrajšaj tudi plemenske mladike za tretjino, da les bolj dozori. Gnile jagode je treba obirati. Očesa, pri katerih je bilo pero prezgodaj odtrgano, je najboljšje uničiti, iz njih ne bo sadu. — Na vrtu se poseje zimska špinača, motovilec; nasadi se čebula. V veliki množini se pokažejo gosenice na zelji, zatiraj jih že v jajčni zalegi. Da se olajša delo pomladno, nasadi stalnih kuhinjskih zelišč, drobnjaka, jagod i. t. d. — Cvetice. V juniju in juliju vzgojene semenke (cinerarijo, primulo, resedo) deni v lončke. Pripravljaj za prihodnjo pomlad gredico; proti koncu meseca posadi vijolico trobarveno, potočnico. Korene in gomolje ter čebulice vzemi iz zemlje, razdeli ter posadi precej; tako pomnožiš grmičke, primule, nageljne, vijolice, lilije, kačnike, zvončke itd. Čebulice, ki ne bodo še precej cvetele, se prej na gredah primerno vzgoje. Kjer se koža od debela da odlučiti, se okuluje.

GLASNIK.

Pogovor dveh idrijskih rudarjev.

N. (po mnenju „Jednakopravnosti“ najbolj izobražen rudar, seve pristaš liberalne stranke.) Ali sedaj veš, kaj je opravilo duhovnika? Naši gospodje so v svojem listu povedali: Duhovnikovo delo bodi altar, ne pa politika! Kaj ne, kratko pa dobro, z malimi besedami je označen delokrog katoliškega duhovnika.

M. (manj izobražen rudar, klerikalec.) Kaj pa, ko bi mi obrnili ta vaš modri izrek tudi na druge stanove, osobito gospode okoli „Jednakopravnosti“? Začniva! Trgovec s čipkami, ostani pri svojih čipkah, skrbi za nove vzorce, da pri toliki konkurenci ne pridejo idrijske čipke ob veljavo! To je tvoje opravilo, drugega ne išči! In ti profesor, glej, da bodo dijaki znali gladko čitati v nemščini, da ne bodo zopet pritožbe, kaj

se vtikaš v druge stvari, ki ne spadajo v tvoj delokrog! Ko bode zopet gospod Josip agitiral pri kakih volitvah, ga bomo zavrnil: Trgovec, beži nazaj v svojo prodajalnico! Vatel v roko! Meri kotenino po štiri groše, sekaj sladkor na kile in tehtaj kavo po dekah ter računaj dividendo, ki je pri tebi večja, kakor v konsumih! Gospod Tinče, glej da je v novem magacinu vse v redu in pridno za pudelnom ostani, to je tvoje delo, kaj se vtikuješ v vse mogoče naprave! In ti . . .

N. Joj mene! Nehaj no! Kaj bodo naši gospodje rekli, če jih začneš tako pikati! Meniš li, da jim je ljubo, ako se njih stan ali delokrog očitno kritizira?

M. Kaj jih to boli? Poglej no! Saj so študirani ljudje, bi morali pač vedeti, da če njih kaj tacega boli, tudi drugemu ni všeč, ako ga enako obirajo. Če oni naše duhovne, osobito dekana pode pred oltar, jih bomo pa mi podili v njih pravi delokrog.

N. Ti pa precej vzameš stvar od najhujše strani. Morda je samo radi tega tako zapisano, da se lepše bere.

M. Naj bodo pa še moje opombe v istem smislu.

N. To boš pa vendar pripoznal, da je duhovski stan nekako bolj za-se, bolj za doma in za cerkev, ne pa za zunanost, kakor je politika.

M. Zakaj pa ravno ta stan? Se niso li duhovni zadosti učili, ne poznajo li potreb ljudi, kateri stan je pa bolj v dotiki z vsemi sloji človeštva?

N. Ne bom tega zanikal. Ali če se hočejo vdati politiki, ne bodo mogli biti zvesti altarju.

M. Če tako sklepaš, potem ni noben stan za politiko, ker bo vsaki zanemarjal svoje dolžnosti, ne pa samo duhoven. Mi smo pa ravno videli, da je dekan zvest altarju in zato smo sklepali, da bode tudi zvest nam in zato smo ga volili.

N. Ti se povse poganjaš za duhovne.

M. Jaz ne toliko, za nje naj se poteguje njih predstojnik, ki je škof, on nam jih pošlje, a poslanca smo si izvolili sami, in kdor čez njega zabavlja, ta zabavlja čez nas, njegove volivce, kakor že rečeno, duhoven kot tak v svoji službi pri altarju je odgovoren svojemu škofu, a duhoven kot poslanec je odgovoren nam, svojim volivcem.

N. Tebe ni ugnati, kar otreseš se.

M. Le poslušaj, nisem še na koncu. Še se spominjaš, kako je bilo pred par leti tam pod Zagodovim kozolcem? Tam ni nobena cerkev in ne altarja. Vsaj slišali nismo, da bi se bil kak škof tam vstavil in posvetil kozolec. Tudi ne poznajo škofa, vsaj kadar se škof tam mimo pelje, še nisem opazil ene zastave niti na kozolcu ne. In vendar so liberalci sami povabili duhovna, da jim je tam govoril, pa še hvalili so se: glejte, to je katoliški duhoven! Take mi ljubimo! In ti naši klerikalci niti blizo ne pridejo!

N. Takrat se je šlo za Ciril in Metedovo družbo. Ta je vsemu slovenstvu koristen zavod. Žalostno bi bilo, ko bi se ji duhovniki otežali.

M. Saj je poslanstvo tudi obče slovenska naprava. A meni se zdi, da tam se je šlo bolj za krajcarje, in pri takih prilikah naj bo le duhoven zraven, tudi govoriti sme, kaj ne? Saj ravnokar pošiljajo vabila na „javno tombolo“, ki bode na glavnem trgu. Tam gotovo ni altarja in vendar vabijo duhovne, naj le pridejo s kupljenimi srečkami.

N. Tombola ne spada sem, midva govoriva samo o poslancu-duhovnu.

M. Prav! Pa zakaj ste ravno proti temu poslancu — naj v cerkvi ostane? Saj vendar ni še toliko let preteklo, pa ste nam ponujali za poslanca duhovna, ki niti v našem mestu ni bival in bljuvali ste ogenj in žveplo na klerikalce, češ, to so katoličani, ki volijo zoper duhovna. Kaj ne, oni so mislili, da je njih pristaš? Ko se je pa pozneje on sam postavil za kandidata in se ločil od njih stranke, takrat so pa delali proti njemu. Mi smo ga volili, vaši pa so zbrali kandidata moža, katerega so kmetje zavrgli. Vidiš li, koliko je resnice na tem „duhovnikovo delo bodi altar, ne pa politika“. To je samo komanda od zgoraj, ne pa vaša razsodnost. Za kmeta ni bil več dober kandidat, zato naj bo za drugo

mesto na Kranjskem — za Idrijo dober? Ali so vas počastili in povzdignili ugled naše Idrije s takim postopanjem! Ne li?

N. E pustva to zadevo! Ti postajaš siten!

M. Nu, nu, pa pustiva, saj si ti pričel, ne jaz!

Delavske drobtine.

Slavnost v Križah pri Trziču. Blagoslovljenje zastave katol. izobraževalnega društva v Križah pri Trziču s proslavo petindvajsetletnice papeževanja nj. svetosti Leona XIII. se bode vršilo v nedeljo, dne 10. avgusta 1902. Vspored: Ob 3/4 na 10. uro: Pozdrav došlih društev, deputacij in gostov v društveni sobi; odhod v cerkev, blagoslovljenje zastave, zabijanje žrebljev, cerkveni govor in sv. maša. Po končanem cerkvenem opravilu odhod po vasi. Ob 12. uri opoldne: Skupni obed v gostilni Jožefa Aljančiča (po domače Benka). Ob 3. uri popoldne: Slovesne večernice; nato veselica v preje omenjeni gostilni. Javna tombola. Slavnostni odbor uljudno prosi, da mu sl. društva do dne 2. avgusta t. l. gotovo naznanijo: 1. udeležbo z zastavo ali brez zastave; 2. število udeležencev; 3. koliko izmed njih se udeleži skupnega obeda; 3. kaj žele udeleženci za obed: a) juho, meso, dve prekuhi (cena 28 kr.), ali b) juho, meso, dve prikuhi in pečenko (50 kr.). Pri obhodu in veselici sodeluje iz prijaznosti domača godba. K najobilnejši udeležbi vabi prav uljudno odbor katol. izobraževalnega društva v Križah pri Trziču. — Slavnosti se udeleži „Slov. kršč. soc. zveza“ iz Ljubljane z zastavo. Kdor izmed Ljubljančanov se želi pridružiti naj javi to nemudoma prodajalki v konsumnem društvu ali pa pri g. Brusu pred škofijo.

Zborovanje zveze slovenskih katol. del. društev v Ameriki. Iz Clevelanda z dne 6. julija se poroča: Danes zjutraj so došli sem uradniki K. S. K. J. in pa večinoma vsi delegatje zapada. Nekateri so došli že poprej nekateri pa v nedeljo popoldne ali zvečer. Vsi gostje so bili o Clevelandčanov kar najgostoljubneje sprejeti. Nekateri so si na to ogledali razne mestne znamenitosti, zlasti pa one v slovenski naselbini. V Union Hall je bil opoldne na čast slavnosten obed jednotlivim uradnikom in delegatom. Ob 1. uri so se zbirala na dvorišču v obližju dvora slovenska in hrvatska društva iz mesta in lorainsko društvo sv. Alojzija. Ob 2. uri se je začela pomikati parada na čast dragim gostom proti slovenski župni cerkvi sv. Vida. V sprevedu je igrala East End Cornet Band, za njo pa so se razvrstila društva. Žensko društvo Srce Marije je dalo ob tej priliki blagosloviti svojo novo zastavo. Cerkevno ceremonijo je izvršil č. g. duhovni vodja Jednote Rev. Ciril Zupan, kumovala pa sta gospa Marija Grdina, soproga g. Johna Grdina, predsednika clevelandskega jednotinega društva sv. Vida št. 25. — ki je mimogrede omenjeno — najmočnejše jednotino društvo; in pa gospod Anton Nemanich, predsednik K. S. K. J. Po blagoslovljenju zastave je odkorakal spreved društev in ostalega občinstva v senčnati vrt rojaka g. Geo Travnikarja, kjer se je vršila vrtna veselica. Tu je nagovoril udeležence VII. glavnega zborovanja g. John Grdina. Na to je goste pozdravila gđ. M. Grdina v spremstvu drugih deklic. Pozneje je govorilo še več gospodov, med temi tudi g. Anton Nemanich, predsednik Jednote. Zabava je bila ves čas prav animirana. Igrala je že omenjena godba pod vodstvom gosp. F. Butala tudi mnogo slovenskih komadov, pevski zbor pa je pod vodstvom marljivega gosp. J. Malovrha zapel več ljubkih pesmic. Zvečer so se gostje razšli s zadovoljstvom v srcu, da so prebili jako prijetne ure med gostoljubnimi clevelandskimi Slovenci. Pohvalno je omeniti fino postrežbo g. Travnikarja. Drugi dan zjutraj se je začelo VII. glavno zborovanje K. S. K. Jednote. Ob 8. uri zjutraj je bila v slovenski župni cerkvi sv. Vida peti sv. maša, katero je daroval duhovni vodja Rev. Ciril Zupan iz Pueblo, Colo. Č. g. duhovni vodja K. S. K. Jednote je tudi pridigoval. Sv. maše so se udeležili jednotini uradniki, delegatje in mnogo drugega občinstva. Zbor je izjavil udanostno izjavo sv. očetu povodom letošnjega jubileja. Rezervni zaklad je znašal doslej 4000 dolarjev, letos pa so k temu pridejali še iz blagajničnega prestanka 5000 dolarjev tako da znaša sedaj rezervni zaklad 9000 dolarjev. Prihodnje zboro-

vaje bo l. 1904. v Jolietu. Za izgubo ene roke ali ene noge se bo izplačalo polovico smrtne podpore in ne samo četrtino, kakor doslej. Glasilo ostane „Am. Slovenec“. V odbor za prihodnje dve leti so izvoljeni naslednji gospodje: Predsednikom: John Sterbenc, Calumet, Mich. Podpredsednikom: Mihael Skepe, Cleveland, O. Prvim tajnikom: Mihael Wardjan, Joliet, Ill. Drugim tajnikom: Jožef Štukel, Joliet, Ill.

Uravnava plač diurnistom. „Wiener Zeitung“ je objavila naredbo skupnega ministerstva, ki uravnava plače diurnistom. V državni službi je okoli 12.700 diurnistov. Od teh jih okoli 7000 dobi gotove mesečne plače. Vlada pa pripravlja uravnava plač za davčne izterjevalce, katerih je okoli 800, in za razne pomožne služabnike. Število vseh, katerim bodo v kratkem plače zboljšane znaša nad 20.000 oseb. Plače se razdele v pet vrst

po krajih in službeni dobi. Plače prve vrste — službena doba 3 do 6 let — 75 do 100 kron na mesec. druge vrste (6 do 10 let) 85 do 115 kron, tretje vrste (10 do 15 let) 95 do 130 kron, četrte vrste (15 do 20 let) 105 do 149 kron. pete vrste (nad 20 let službe) 115 do 150 kron. Dalje dobe pomožni služabniki dnevne po 3 krone, 2 kroni 60 st., 2 kroni 40 st. in 2 kroni 20 st.

Izjava.

Podpisani Janez Podjed kot predsednik krajnega šolskega sveta v Cerkljah, potrjujem, da mi ni ničesar nepoštenega znano o gosp. Andreju Kmetu, nadučitelju v Cerkljah, posebno kar se tiče njegovega opravljanja pri zidavi šolskega posloja v Cerkljah ter izjavim, da so tozadevne govorice popolnoma neosnovane.

Janez Podjed,
predsednik kr. šol. sveta v Cerkljah.

Na ljudski shod v Ljubljano!

Anton Belec

Št. Vid nad Ljubljano,

izdeluje in ima v zalogi cerkvenesvetilnice ali stalnice, dve po: iz kositarja 24, 30, 36, 40 K, iz medenine 30, 36, 60, 70, 80, 100 K; obhajilne svetilnice iz kositarja po 4 K, iz medenine po 10 do 20 K; puščice z zvončki za pobiranje miloščine, iz kositarja po 3 K, iz medenine po 10 K; štedilna železna ognjišča, vsa železna in tudi razna za vzdavanje.

Pokrivanje in barvanje zvonikov ter napeljevanje strešnih žlebov in strelododov.

Razne železne ograje, vrata, omrežja za pokopališča itd. — S kritevjo zvonikov prevzema ob enem tesarska dela. 15 13—12

Pozor! Pozor!

Prijatelj, ako hočeš najcenejše in najprišnejše vino piti, tedaj se potruži v gostilno na Francovo nabrežje, kjer ga toči

Josip Maček

po sledečih cenah: 9 x—28

Istrijansko, belo, liter po	28 kr.
Cviček	32 "
Bizelsko	36 "
Rebula	40 "
Refoško	48 "

Čez ulico točijo se zgoraj navedena vina pri litru 2 kr. ceneje.

Opozorjam Te pa posebno, da se tam dobi črni istrijanec po 24 kr. liter, kateremu je vsaka konkurenca izključena, bodisi po kakovosti ali po ceni.

Stavbeno, umetno in konstrukcijsko ključavničarstvo

Josip Weibl

nasl. tvrdke J. Spreitzer
Slovesekove ulice št. 4

priporoča sl. občinstvu in preč. duhovščini svojo

izborna urejeno delavnico

v kateri izdeluje 7 49—28

žično omrežje na stroj, obhajilne mize, ograje pri spomenikih in na mirodvoru, obmejno omrežje, vežna vrata umetno in preprosto izdelana, balkone, verande, paviljone, stolpne križe, štedilnike itd. itd.

Specijaliteta: Valjični zastori — Železne konstrukcije — Vodne sesalke Napeljevanje vodovodov.

Napravlja troškovnike in načrte po poljubnih risbah v različnih slogih in pošilja poštine prosto.

Vse poprave izvršuje najvestnejše in zanesljivo po najnižji ceni.

Cene so primerne solidnemu delu dokaj nizke.

DR. JANKO BREJC

je otvoril svojo

odvetniško pisarno

v Ljubljani na Dunajski cesti šte. 19
(Medjatova hiša).

Ali že imate?

„Naši liberalci“.

Vsebina knjižice: 1. Kaj hoče ta knjižica? 2. Volivcem. 3. „Naša stranka“. a) Ne-oženjenost in devišstvo, b) Grmade, c) Arbuez. 4. Krščanska vera. a) „Akademiška svoboda“. b) „Vera dobre mamice“. c) „Almanahovci“. 5. Katoliška cerkev. a) „Ona je iz poganstva“. b) „Papež je malik“. c) „Cerkev obsoja ljubezen do domovine“. d) „Škofje obsojajo ljubezen do naroda“. e) „Papež zametuje ljubezen do naroda“. 6. „Škof Bonaventura“. a) „On je neveden“. b) „On je odvisen“. c) „On je strasten“. d) „Sovražnik trgovcem“. e) „Proti škofu“. f) Škofova politika. 7. Duhovniki. a) „Klada“. b) „Gavrani“. 8. Samostani. a) „Jastrebi“. b) „Jezujske skrivnosti“. c) „Loške babnice“. 9. „Dr. Žindra“. 10. „Fanatični janičar“. 11. Vir posurovelosti. 12. Šole. a) „Klerikalna galeja“. b) „Pandurji klerikalizma“. c) „Katoliška znanost sleparija“. 13. Katoliški shod. 14. Žena. 15. Mrlič. 16. Cerkvni pogreb — „gola formalnost“. 17. Nebesa. 18. Odpad od verskih resnic. 19. „Zloraba prižnice in spovednice“. 20. Ali so vsi taki? Sklep.

Naroča se pri „Obrambnem društvu“ v Ljubljani. — Cena izvodu 40 vinarjev. — Za Ljubljano se knjiga prodaja v prodajalnici „Katoliškega tiskovnega društva“ Kopitarjevi ulici.

Novo urejena

prva hrvatska tovarna žaluzij, rolet, lesenih in železnih zadrževalnic (žaluzij) in kartonažev

G. Skrbic

Ilica 40 Zagreb Ilica 40

ustanovljena 1889

priporoča svoje na glasu solidne, točne in cenene

domače proizvode

odlikovane z največjimi odlikovanji.

Moderni stroji! Brez konkurence!

Ceniki gratis in franko. 14 12—6

Popravila točno in ceneno.

Notar

DR. R. BEŽEK

uraduje od 1. avgusta t. l. naprej

v pritličju Jenko-ve hiše št. 36

Niklošičeve ulice

nasproti novi justični palači.

33 10—1